

Kegyelem, szeretet és közösség

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Róma 16:20; 2Korinthus 8:9; 13:11;
Galata 4:4-6; Filippi 2:1-2; 1János 4:8-11

„Az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme, és az Istennek szeretete, és a Szentléleknek közössége mindnyájatokkal” (2Kor 13:13).

Pál öt felszólítással, az előzőekben említett lényeges elemek újbóli megerősítésével zárja 2Korinthus levelét (2Kor 13:11, RÚF).

Az első: „*örüljete*” (RÚF), ez utalás a levelek korábbi részeire.

A második felszólítás: „*állítsátok helyre a jó rendet*” (RÚF), ami egyetlen görög szó, a *katartidzó* fordítása.

A harmadik: „*vigasztalódjatok*” (KAR), ez 2Kor 1:3-7 szakaszának folytatása. Második levelét az apostol bátorítással kezdi és azzal is fejezi be. Azért tapasztaljuk Isten vigasztalását, hogy mi is vigasztaljunk másokat (2Kor 1:4, 6).

A negyedik és az ötödik felszólítás: „*jussatok egyetértésre, éljete* *békességben*” (RÚF), ezzel egységre kér. Ez a légkör, az öröm, a helyreállítás, a bátorítás, az egység és a béke légköre a feltétele Isten jelenlétének, aki „*a szeretet és a békesség Istene*” (2Kor 13:11, RÚF). Az ilyen lelkület a háromszemélyű egy Istennek az emberi szívben végzett munkájából következik.

A kegyelem, a szeretet és a közösség a Szentháromság Isten értünk végzett munkájának az eredménye. Ez a három keresztyéni tulajdonság erősíti azt a légkört, amit Isten jelenléte jellemez.

JÉZUS KEGYELME

Inspiráló az utalás Jézus kegyelmére 2Korinthus elején és végén (2Kor 1:2; 13:13). Pál a levelet ezzel kezdi és fejezi be. Amikor elkezdtük a negyedvet, láttuk, hogy folyton Jézusra gondolt és róla beszélt.

„Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét, hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok” (2Kor 8:9, ÚRK).

Jézus kegyelme csodálatra méltó és ellenállhatatlan! A mennyei örök élet gazdagságát hátrahagyva szegénnyé lett. Az ókori Galilea poros útjait róttá, *„megálázta magát, engedelmes volt halálig, mégpedig a kereszthalálig”* (Fil 2:8, ÚRK). Ezt azért tette, hogy mi „meggazdagodjunk”, vagyis lehetőségünk nyíljon a mennyei öröklétre vele. Nehezen tudjuk elképzelni mi, akik csak a bűn, a halál, a szenvedés világát ismerjük, mit jelenthetett Jézus számára elhagyni a mennyet, hogy ide jöjjön és felajánlja értünk az életét.

Olvassuk el Róm 16:20, Gal 6:18, Fil 4:23 és 1Thessz 5:28 verseit! Milyen fontos tanítással találkozunk ezekben a részekben?

Leveleiben Pál igen gyakran utal Jézus kegyelmére, ezek közül íme néhány gyöngyszem: *„a kegyelmi ajándék... Jézus Krisztusé, sokkal inkább elhatott sokakra”* (Róm 5:15). Akik kegyelmének gazdagságában részesülnek, *„az életben uralkodnak az egy Jézus Krisztus által”* (Róm 5:17). 2Korinthusához hasonlóan más leveleit is Jézus kegyelmét említve kezdi és fejezi be Pál (Róm 1:7; 16:20; 1Kor 1:3; 16:23; Gal 1:3; 6:18; Fil 1:2; 4:23). Ez a téma foglalkoztatta, és szeretete volna, hogy a korinthusiak gondolatait is ez kösse le.

Ugyanezt kívánta az összes gyülekezetnek. Figyeljük meg, mint írt az efezusiaknak! *„A kegyelem legyen mindazokkal, akik el nem múló szeretettel szeretik a mi Urunkat, Jézus Krisztust”* (Ef 6:24, ÚRK). Vajon azt akarná, hogy mi kevésbé szeressük Őt? Persze, hogy nem! Végtevére is azt kívánta, hogy Jézus kegyelme *„sokasodjék”* (2Kor 4:15, RÚF), egyre több embert elérjen, és számukra is elegendő legyen, mint ahogy Pálnak az volt (2Kor 12:9).

Gondoljunk így Isten kegyelmére az életünkben! Mit érdemelnénk mindazért, amit mondtunk és tettünk? Ehelyett mit kínál fel nekünk Isten kegyelme?

ISTEN SZERETETE

„Az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme, és az Istennek szeretete, és a Szentléleknek közössége mindnyájatokkal. Ámen” (2Kor 13:13). Pál ezzel a verssel fejezi be második levelét. Figyeljük meg, hogy a Szentháromság három személyét ebben a sorrendben említi: Fiú, Atya és Szentlélek. Mindhármuk munkája által jobban megérthetjük, hogy milyen Isten és mi mindent tett értünk.

Olvassuk el Jn 3:16-17, Róm 8:37-39 és 1Jn 4:8-11 verseit! Mit tudhatunk meg ezekből Isten szeretetéről?

1Jn 4:8 versében az áll, hogy „*az Isten szeretet*” (1Jn 4:8). A szeretet az alapvető tulajdonsága. János kiemeli: azért ismerhetjük meg ezt a szeretetet, mert Isten odaadta egyetlen Fiát meghalni értünk (Jn 3:16). Mentőakcióra küldte el Jézust (Jn 3:17), és ez részét képezte a megváltási tervnek (ApCsel 3:20-21; 1Jn 4:10, 14). Jézus számos alkalommal említette az evangéliumokban, hogy az Atya küldte el Őt (Mt 10:40; Mk 9:37). Pál így fogalmaz: „*Az Isten pedig a mihozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus értünk meghalt*” (Róm 5:8). Isten szeretetéről némi fogalmat alkothatunk a férj és a feleség, a szülők és a gyerekek, az őszinte barátok stb. meghitt kapcsolatai által. Isten szeretete a természetben is látható. Erről Ellen G. White megjegyezte: „»Isten a szeretet.« Ezt hirdeti minden virág és minden egyes fűszál! A madarak zengő éneküket hallatják, a gyengéd virágok tökéletes szépségükben kellemes illatukkal töltik be a levegőt, az erdő magas fái üdezöld, dús lombzatukkal mind-mind hangos bizonyítékai Isten szeretetteljes atyai gondoskodásának és vágyának, hogy gyermekeit boldoggá tegye” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely. 8. o.). Ám annak van leginkább meggyőző ereje, hogy Isten bűneinkért való áldozatul odaadta Jézust. Amikor megértjük: Isten annyira szeretett bennünket, hogy elküldte Jézust letenni az életét értünk, mi is készen állunk „*odaadni életünket a testvéreinkért*” (1Jn 3:16, ÚRK).

Pál azt akarta, hogy a korinthusiak egységben éljenek, szeretet nélkül viszont nincs egység. Ezért tanította azt, hogy „*a szeretet... épít*” (1Kor 8:1), és szeretet nélkül minden haszontalan, üres (1Kor 13:1-3). Tehát tegyük minden dolgunkat szeretettel (1Kor 16:14), olyan szeretettel, ami Isten szeretetét viszi tovább!

Mit veszítenénk az evangéliumból, ha Jézus nem lenne örökkévaló Isten?

A SZERETET ISTENE

Az ókori pogány világban az emberek nem hitték, hogy az istenek szeretnék őket, inkább rosszindulatúnak, haragvónak tartották őket, akiket ki kell engesztelni. Újdonság volt számukra a szerető Isten gondolata, akivel a Bibliában találkozunk. Meglepőnek számított abban a korban az, ahogyan Pál jellemezte Istenünket: „*a szeretetnek és békességnek Istene*” (2Kor 13:11).

Hogyan találhatunk vigaszt 2Kor 13:11 versében? Hogyan tapasztalhatjuk még inkább azt, amit ez a vers tanít?

A „*szeretnek és békességnek Istene*” kifejezést kétféleképpen magyarázhatjuk. Az egyik, hogy Istent láthatjuk a szeretet és béke forrásaként. Másrészt Őt a szeretet és a béke jellemzi. Persze nem kell választani a két értelmezés között. Mivel a szeretet és a békesség Istennek a lényéből fakadó jellemzője, ezért adja ezeket nekünk. Másutt úgy utal Pál Istenre, hogy „*a békességes tűrésnek és vigasztalásnak Istene*” (Róm 15:5); „*a reménységnek Istene*” (Róm 15:13); a „*békességnek Istene*” (Róm 15:33; 16:20; 1Kor 14:33; Fil 4:9; 1Thessz 5:23); „*az irgalmasságnak Atyja*” (2Kor 1:3) és „*minden vigasztalásnak Istene*” (2Kor 1:3). Isten a forrása mindezeknek az áldásoknak, el nem múló szeretetéből árasztja ránk ezeket. A „*békességnek Istene*” kifejezés ugyan eléggé általános a Bibliában, de a „*szeretnek Istene*” szókapcsolat csak itt fordul elő (2Kor 13:11), ezért érdemes alaposan megvizsgálni.

Számos biblia magyarázó megjegyezte már, hogy Pálnak a szeretet Istenére tett utalása mindössze néhány verssel 2Kor 13:13 előtt áll, ahol a Szentháromságot együtt említi áldásában, jelezve, hogy három Személyként gondol Istenre. „Noha hármójuk közül az egyikre az »Isten« szóval utal, ám ahogyan Jézusról és a Lélekről szól másutt a leveleiben... ez szükségképpen azt láttatja meg velünk, hogy az egész kifejezés az egy Istenre vonatkozik, akire az ősegyházban hármasságként tekintettek. Pál már több mint egy évszázaddal korábban taglalta azt, amit később a teológusok, mintegy gyorsírásszerű kifejezéssel fejeztek ki úgy, hogy »Szentháromság«” (Tom Wright: *Paul for Everyone: 2 Corinthians*. London, 2004, Society for Promoting Christian Knowledge. 148. o.).

Egy Istenben hiszünk, három Személy egységében, akik örökké léteznek szeretetteljes kapcsolatban. A háromszemélyű egy Isten szeret bennünket, és hív, hogy mi is a Szentháromság személyeinek szeretetét tükröző szeretettel visellessünk egymás iránt.

A SZENTLÉLEK KÖZÖSSÉGE

Jézus kegyelme nemcsak Isten szeretetét mutatja be nekünk, hanem a Szentlélek közösségébe is hoz, e szeretet további hatásaként. Ugyanakkor ennek a közösségnek a forrása Isten szeretete. Ez pedig azért van így, mert szeretet nélkül nincs közösség. *„Ha azért van Krisztusban vigasztalás, ha van szeretetteljes bátorítás, ha van Lélekben való közösség, ha van irgalom és könyörületesség, teljesítsétek be az én örömömet, hogy egyetértetek, egy-azon szeretetben ugyanarra törekedtek”* (Fil 2:1-2, ÜRK) – írja Pál.

Vannak, akik úgy gondolják, hogy a Szentlélek csak valamilyen erő vagy befolyás, azonban ez nem így van. Hiszen vajon miért említene Pál egy hármas formulában együtt két személyt – az Atyát és a Fiút – pusztán egy „erővel”? Ennek nem lenne értelme. Személyként ír az Atyáról és a Fiúról (2Kor 1:3; 11:31), és a Szentléleknek az Ő személyükkel való kapcsolata miatt is arra következtetünk, hogy Ő szintén személy (Róm 8:15-16; lásd még Jn 14:16-17, 26; 15:26).

A „Lélekben való közösség” (Fil 2:1) kifejezést kétféleképpen lehet érteni. Jelenthet egymással való közösséget, amit a Lélek ad meg, vagy magával a Lélekkel való közösséget. Több bibliamagyarázó érvelése szerint ezek a jelentések nem zárják ki egymást, hiszen a közösségünk egymással a Lélekkel való közösség következménye.

Olvassuk el 1Kor 2:10-11, 3:16, 12:11 és 2Kor 3:6, 17 verseit! Mit tanított Pál a korinthusiaknak a Lélekről?

Pálnak sok mondanivalója volt a Lélek munkájáról. 1-2Korinthusi levelében negyvennél is többször utal a Szentlélekre. A Lélek építi a gyülekezetet (1Kor 14:12), képesíti az embereket a misszióra (1Kor 2:4-5), kijelenti nekünk Isten mélységes dolgait (1Kor 2:10-11), tanítja is ezeket (1Kor 2:13), bennünk lakozik (1Kor 3:16; 6:19), Krisztussal együttműködik megigazításunkért (1Kor 6:11), lelki ajándékokat ad az egyháznak (1Korinthus 12-14. fejezet), elpecsétel az üdvösségre (2Kor 1:22), az ember szívébe írja a törvényt (2Kor 3:3), új életet ad Krisztusban (2Kor 3:6) és szabaddá tesz a bűntől (2Kor 3:17). Biztosan nem élhetünk a Szentlélek nélkül.

Isten szeretetének megértéséhez miért annyira fontos, hogy tisztában legyünk a Szentlélek istenségével?

A HÁROMSZEMÉLYŰ EGY ISTEN

2Kor 13:13 versét olvasva azt gondolhatnánk, hogy a kegyelemnek Krisztus az egyedüli forrása, az Atya a szeretet egyedüli forrása és a közösségnek pedig a Szentlélek a forrása egyedül, de ennél mi sem lehet távolabb az igazságtól.

Olvassuk el Róm 8:35, 15:30, 1Kor 1:3-4, 9, 10:16, 2Kor 1:2, 12, Gal 2:20, Ef 3:19 verseit! Mit mondanak el ezek a szakaszok a kegyelemről, a szeretetről és a közösségről a Szentháromság tagjaival kapcsolatban?

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek együtt munkálkodik az üdvösségünkért. A kegyelem, a szeretet és a közösség a Szentháromság mindhárom tagjából árad, nem csak egyikükből. Ugyanakkor mindhármuknak megvan a saját feladata az üdvösség történelmében. Pál ezzel tisztában van, és hangsúlyozza is ezt a tanítást a leveleiben. Gal 4:4-6 verseiben például elképesztő tömörséggel ír a megváltási tervről, a Szentháromság egyes tagjainak az abban való részvételéről. Az Atya Isten elküldte Jézust, ami azt sejteti, hogy az Atyától származik a megváltási terv (Gal 4:4). A Fiú asszonytól született (Gal 4:4), ez utalás a testet öltésre, valamint rámutat egy ősrégi ígért teljesülésére (1Móz 3:15). A Fiú megváltott minket és visszaállította jó kapcsolatunkat az Atyával, akiről Sátán hazugságot terjesztett (1Móz 3:5). A Szentlélek pedig törvényesíti, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk (Gal 4:6). A páli levelekben találunk még számos más utalást is a Szentháromságra. Ők hárman együttműködnek, képesítik az egyházat a misszióra (1Kor 12:4-6), lelki erőt adnak nekünk (Ef 3:14-19), támogatják az egyház tagjai közötti alapvető egységet, ami követi a Szentháromság tagjai közötti kapcsolatra jellemző egység mintáját (Ef 4:4-6). Pál értelmezése szerint nemcsak arról van szó, hogy az Istenség háromszemélyű, hanem a Szentháromság személyei együtt is működnek a megváltásunkért (Ef 1:3, 13-14). Az Efezusi levélben Pál még azt is megemlíti, hogy be kell telnünk az Atya egész teljességéig (Ef 3:19), és ugyanezt írja a Fiúra (Ef 4:13), valamint a Szentlélekre (Ef 5:18) vonatkozóan is.

A korinthusiakkal folytatott levelezés zárásaként (2Kor 13:13) az apostol nem is találhatott volna jobb befejezést, mint azt, hogy a világegyetem három legfőbb méltósága, a mennyei Hármasság velünk lesz most és mindörökké.

Hogyan kell a gyülekezeti közösségeknek tükrözni a Szentháromság tagjai közötti szeretetkapcsolatot?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „Ne nyugtalanodjék a ti szívetek!” c. fejezet, 569-589. o.

„Egyedül Jézus Krisztus kegyelme változtathatja át a kőszívet hússzívvé és keltheti életre Istennek... Az embernek nincs ereje megigazítani a lelkét és megszentelni a szívet. Az erkölcs betegsége nem gyógyítható másként, csak a Nagy Orvos képes rá. A menny legnagyobb ajándéka, az Atya Egyszülöttje, aki kegyellemmel és igazsággal teljes, egyedül Ő tudja megmenteni az elveszetteket” (Ellen G. White cikke, *The Signs of the Times*. 1892. május 2.).

„»Az Isten szeretet« (1Jn 4:16). Lénye, törvénye szeretet. Ez mindig így volt, és mindig így is lesz. »A magasságos és felséges, aki örökké lakozik«, akinek »ösvényei örökkévalók«, nem változik. Nála »nincs változás, vagy változásnak árnyéka« (Ézs 57:15; Hab 3:6; Jak 1:17). A teremtő erő minden megnyilvánulása a végtelen szeretet egy-egy kifejeződése. Isten korlátlan uralma együtt jár az áldások teljességével, amelyet minden teremtettnél felkínál... A jó és a gonosz közötti nagy küzdelem története – attól fogva, hogy a mennyben elkezdődött, a lázadás végleges legyőzéséig és a bűn tökéletes kiirtásáig – szintén Isten változatlan szeretetéről tesz bizonyosságot” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1992, Advent Kiadó, 7. o.).

„Fel kell ismernünk, hogy a Szentlélek... éppen annyira személy, mint Isten... A Szentléleknek van személyisége, különben nem tehetne bizonyosságot a lelkünknek és a lelkünkkel együtt arról, hogy Isten gyermekei vagyunk. Isteni személynek kell lennie, máskülönben nem kutathatná ki Isten rejtett gondolatait” (Ellen G. White: *The Faith I Live By*. 52. o.).

„A mennyei Istenségnek három élő személye van; e három nagy hatalom – az Atya, a Fiú és a Szentlélek – nevében azok, akik élő hittel elfogadják Krisztust, alámeríttetnek; e hatalmak a menny engedelmes alattvalóival együtt munkálkodnak, hogy a megtértek Krisztusban új életet nyerjenek” (Ellen G. White: *Evangelizálás*. Budapest, 2007, Advent Irodalmi Műhely – Felfedezések Alapítvány, 400. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Egy ismert keresztény ének címe az, hogy „Csodálatos kegyelem”. Miért csodálatos a kegyelem?
- 2) A tékozló fiú példázata gyönyörűen bemutatja Isten szeretetét. Honnan tudjuk, hogy a példázatbeli apa valóban szereti a fiát?
- 3) Hogyan mutatkozhat meg a gyülekezetünkben, hogy valóban megvan közöttünk a „Lélek közössége”?

KRISZTUS JÓSÁGA

„Mert nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa” (Jn 3:17).

„Ha Krisztus az emberek szenvedéseire és lesüllyedt állapotára tekintett, ott is látott reményt, ahol csak kétségbeesés és romlás látszott. Ahol szükség volt, Ő alkalmat talált arra, hogy felemeljen. A megkísértett és vereséget szenvedett lelkekkel találkozáskor, akik elveszetteknek érezték magukat és közel voltak a pusztuláshoz, nem kárhoztatta őket, hanem áldást nyújtott számukra...

Krisztus minden emberben felismerte a végtelen lehetőségeket. Olyannak látta az embereket, amivé lehetnek átváltozva az Ő kegyelme által, a mi Urunk Istenünk szépségében (Zsolt 90:16). Miután reménységgel tekintett reájuk, reménységet sugallt nekik.

Kinyilvánította az ember igazi eszményképét, így felébresztette a megszerzése utáni vágyat és hitet. Jelenlétében a megvetett, elbukott lelkek felismerték, hogy mégis emberek, ezért vágyódtak arra, hogy méltóknak bizonyuljanak megbecsülésére. Sok szívben, amelyek holtank látszottak minden szent dolog számára, új hajtóerőt támasztott. Sok kétségbeesett lélek számára megnyitotta az új élet lehetőségét.

Krisztus az embereket szívéhez kapcsolta a szeretet és az odaadás kötelékével, és ugyanazon kötelekkel kapcsolta őket egymáshoz is. Nála a szeretet élet volt, és az élet a szolgálat. Így szólt: »Ingyen vettétek, ingyen adjátok« (Mt 10:8).

Krisztus nemcsak a kereszten áldozta fel önmagát az emberiségért... mindennapi tapasztalata volt életének szétárasztása. Ilyen életet csak egy módon lehet folytatni. Jézus az Istentől való függőségben és közösségben élt. A Magasságos titkos helyére, a Mindenható árnyékába akkor és most mások is visszavonulnak, és egy ideig ott időznek. Ennek eredménye nemes tettekben nyilvánul meg. Később azonban hitük kudarcot vall, közösségük megszakad Istennel, és életművük tönkremegy. Jézus élete az állandó bizalom élete volt, amelyet az Istennel való folyamatos közösség által tartott fenn. A mennyért és a földért végzett szolgálata kudarc és ingadozás nélküli volt” (Ellen G. White: Előtted az élet – Nevelés. Budapest, 1992, Advent Kiadó, 77-78. o.).